

maa vi kunne faa oplyst, hvorfor det ikke er sket.

Jeg skal da til Slutning kun udtale, at det ogsaa er mit Haab, at det nu er sidste Gang, denne Lov skal fornyes. Den ærede Ordfører for Socialdemokraterne udtalte, at der nu var Petroleum nok. Det har jeg ikke vidst, men saa snart der er Petroleum nok, vil Fiskerne ikke behøve denne Lov. Naar de kan fiske tilstrækkeligt, kan de ikke søge Understøttelse, og der kan heller ikke gives dem Understøttelse. Det er kun glædeligt, om der kan komme Petroleum nok frem; saa klarer Fiskerne sig nok, thi det er gode Priser, de faar for Fisken. Med disse Ord skal ogsaa jeg tillade mig at anbefale, at Forslaget bliver henvist til et Udvalg, saa vi kan faa de Oplysninger, som ogsaa det ærede Medlem for Hjørring Amts 3die Valgkreds (Vanggaard) ønskede.

Laurits Jensen: Ogsaa jeg vil give Lovforslaget min Tilslutning. Dette Lovforslag og Loven om Understøttelse til mindre næringsdrivende ligger ret nær op ad hinanden, og jeg har set, hvilken uhyre Nytte den sidste Lov har gjort, idet det derved har været muligt at komme de smaa næringsdrivende til Hjælp i deres bitre Nød. Jeg er ogsaa overbevist om, at det samme har været Tilfældet med Hensyn til den gældende Lov for Fiskeriets Vedkommende. Nu foreligger der Forslag om at forny Loven om Understøttelse til arbejdsløse Fiskere, og jeg vil i den Anledning sige, at det bliver sikkert ogsaa en Nødvendighed, at den højtærede Indenrigsminister søger at faa fornyet Loven om Understøttelse til mindre næringsdrivende. Denne Lov er ført ud i Livet her i Hovedstaden, hvor den har gjort og gør sin store Nytte, og hvor den afhjælper megen bitter Nød og i mange Tilfælde skjult Nød. Men saaledes gaar det ikke til ude i Landet. Der arbejdes i mange Landsogne ikke saa hurtigt. Jeg fik nylig at vide, at i en større jysk By var man ikke kommet længere end til at fastslaa, at man skulde have et Byraads-møde sidst i denne Maaned, altsaa sidst i Januar, hvor Spørgsmaalet om at yde Bevillinger til Understøttelse af de mindre næringsdrivende skulde tages op til Forhandling. Det vil med andre Ord sige, at inden Apparatet er blevet sat i Gang ud over hele Landet, er Lovens Gyldighed udløbet. Jeg haaber derfor, at den højtærede Indenrigsminister vil fremsætte et Lovforslag, som ogsaa tager Sigte paa en

Fornyelse af Loven om Understøttelse til mindre næringsdrivende. Ud fra de Erfaringer, jeg har med Hensyn til den Gavn, Loven om Understøttelse af mindre næringsdrivende har gjort, kan jeg tænke mig, at den Lov, det foreliggende Lovforslag gaar ud paa at forny, har virket saaledes, at den har gjort udmærket Gavn. Derfor vil jeg anbefale det foreliggende Lovforslag til det høje Tings Vedtagelse.

Sundbo: Det forekommer mig, at der af Bemærkningerne til dette Lovforslag fremlyser en vis Haabløshed med Hensyn til Muligheden af at fremskaffe Redskaber og Petroleum til Fiskerne. Det siges, at „hvis nye Forsyninger af Redskaber ikke snart fremskaffes, kan det befrygtes, at en stor Del Fiskere vil blive nødsaget til helt at indstille deres Erhverv“. Men saa tilføjes der, at „nogen Udsigt til Forbedring og navnlig til Afhjælpning ad Redskabs-mangelen i en nærmere Fremtid er der neppe“. Jeg synes, det lader mere haabløst, end det strengt taget behøver at være. Kunde man ikke tænke sig at gøre noget for at imødegaa den Katastrofe, som synes at true Fiskeriet i Øjeblikket? Jeg vil henstille til den højtærede Landbrugsminister, at der bliver gjort, hvad gøres kan, for at skaffe det nødvendige for, at Fiskeriet kan fortsætte sit Arbejde.

I øvrigt vil jeg henlede Opmærksomheden paa den Særstilling, Fiskerne i Esbjerg indtager. De har ikke blot den samme Mangel paa Petroleum og Redskaber som Fiskerne i det øvrige Land; men skønt Krigen nu faktisk har været standset i tre Maaneder, er Esbjerg Havn i Virkeligheden endnu blokeret af Miner, og hele Vestkysten er blokeret af Miner lige ned til Esbjerg Havn, saa der er ikke anden fri Sejlads hverken for Skibe eller for Fiskerbaade end lige det danske Søterritorium. Dette er et Forhold, som baade Fiskerne og for øvrigt hele Sejladsen paa Esbjerg lider meget stærkt under. Allerede i 1914, da Krigen udbrød, standsede hele Eksporten fra Esbjerg, og Rutebaadene sejlede bort derfra for ikke mere at vende tilbage. Fiskerne vedblev ganske vist foreløbig at sejle ud, men det skete under meget store Vanskeligheder; deres Arbejdsplads laa lige i det Felt i Nordsøen, hvor begge de krigsførende Magters Patrouillebaade færdedes hver Dag for at kontrolere, og ret ofte blev de danske Fiskerbaade slæbt til et af de krigsførende Lande, og endnu oftere fik de Tilhold om at forlade deres Ar-